

In memoriam Pál József (1950-2011)

*„Dolgokra gondolok, amik lehettek volna és sose voltak.”
(Jorge Luis Borges)*

„Nem kell, hogy bölcsességünket külső erő összeomlassza. Elegendők vagyunk ehhez mi magunk is.” Írod, és akik nem ismernek, azok akár e két sor alapján meglehetősen biztonságosan azonosíthatnának. Rád ismernének. Vagy akár mi önnön magunkra. Ezért voltál fontos. Ezért is. Pótolhatatlan. Ragozni kár. Tudom, közhelyek. Amit írtál, érzékletes volt és korszerű. Persze, és kicsit sem közhely. Épp ezért kellett volna írnod. Épp ezért vagy elengedhetetlen. Ja, hogy írtál? Többet! Ez nem kérdés. Nem lehet vita tárgya. Hah, mennyit beszéltünk erről. Most már természetesen tudom, hogy keveset. Szerkesztőségben, könyvtárban, könyvtár előtt, panelek alatt... És szinte panel lett ez a kérdés is. Teljesíthetetlen. Idén augusztus végén utolszor. Mert mindig maradt egy rés. Egy perc, amikor sikerült kicselezned. Ebben is jó voltál. Nagyon. Itt, most a munkatárstól köszönünk el. Hisz mindent megírni nem lehet. Mint mindenre rákérdezni sem. De lesznek emlékezők. Ettől nem félek, féltelek. Ez a vidék szeret emlékezni. Valamiképp sajátja. Bár álmodni is merne! Lehet, az lenne a megoldás, hogy szerettei tovább maradjanak. Mi csak azt az értelmezhetetlen fekete keretet nézzük, látjuk az impresszumban. Mit keres az ott? A transzcendencia milyen furfangja keverte neved köré? És most, gondolom, mosoly. A bizonyosság ostobaságot felismerő, félreérthetetlen „páljósítás” gesztusa. Igazad lenne. De nem tudom. Felfogni nem akarom. Nem is húzom tovább. Az idő tájt, augusztusban, augusztus végén írást kértem. Immár sokadszor. Egyszer csak visszakérdeztél: Lehet? Nem is értettem akkor, ott. Talán most igen. Igaz, valószínűleg másként, de ezzel szemben mintha semmi sem történt, változott volna: Jóska! Lehet. És köszönöm. Köszönjük!

Mizser Attila